

Vychází 21.12.2008

Číslo 2

Ročník XVII.

DUCHOVNÍ SLOVO NAŠEHO KAPLANA: VÁNOČNÍ DRAMA

Četba biblického textu mi neustále dokazuje, jak se s ním nedá jednou provždy vypořádat. Jakože: Konečně jsem to pochopil a mám vystaráno." Biblický text je nesmírně inspirativní. Aby taky nebyl, vzhledem k autoru té inspirace. Hovoří pokaždé jinak, i když v jedné kontinuální lince. Záleží na spoustě okolností, které se setkávají v osobě čtenáře. Na zkušenostech, věku, příležitosti, a třeba taky aktuální náladě.

Letošní Vánoce mě už začátkem Adventu oslovily dramatičností událostí, o nichž jsme si zvykli přemýšlet spíš v souvislostech vonícího jehličí, jablek, skořice a badyánu, jímavých Michnových písní. Ale taky předvánočního běhání, prodírání se davy, opět nové výzdoby marketů, podle aktuálních designových trendů, vše proto, aby ty letošní Vánoce byly konečně ty pravé, lepší, krémovější.

Sentiment se Santa Klausem v barvách firmy Coca Cola, statným Dědou Mrázem, vpravdě sovětským člověkem, baculatým Ježíškem v obklopení starce a dívky sotva vylezlé ze školních škamen. V různých kombinacích. Prostě postmoderní, přesto sentiment.

Ale Vánoce jsou přece drama. Pro život mladé dívky, již se během chvílky osudově mění dosavadní představy o budoucnosti, a rozhoduje se pro Boží plány obětovat i sebe sama. Pro život muže a jeho rodiny, která své první roky žije na útěku a v chudobě, počínaje betlémským chlévem. Pro Betlém a jeho děti, kterým život tak drasticky ukončil Herodes. Pro Izrael, do něhož vchází Mesiáš a vůbec není jasné, co to s vyvoleným národem udělá. Pro svět, který dovršuje své dějiny vstupem Boha do života lidí tak radikálním způsobem. Pro samotného Krista, kterým Bůh dokazuje svou nekonečnou, naprosto odzbrojující lásku k lidem, že je ochoten jít až na kříž, ve stejné ne/vědomosti, jako by tam šel každý jiný člověk. Protože Vánoce vrcholí křížem, otevřeným hrobem a naplněním času, jež každého z nás teprve čeká.

Tak takhle nějak jsem to chtěl napsat. Jenomže pak jsem si pustil pohádku, která vlastně tak úplně pohádkou není. Skončila těsně předtím, než jsem začal psát tyto řádky. Anděl Páně od Jiřího Stracha. Na legálně zakoupeném DVD:) A znovu mi došlo, že sentiment k Vánocům patří taky. Zvlášť, když mi asi dvakrát zvlhly oči. Intelektuálovi! U pohádky! Nu, proč ne. Je to pravda, tak co. Ten sentiment má totiž v sobě taky hlubokou pravdivost. A znovu mi dochází, jak Jirka Strach do této na první pohled nevinné pohádečky vložil opravdové poselství Boží lásky a odpuštění. Použil nereálný příběh, obláčky barvotiskového nebe, ale zvěstuje pravdu, ukrytou kdesi uvnitř, ve slovech textu, který tady nese podobu filmového obrazu. Koneckonců má toho nejlepšího mistra. Toho, který podobných příběhů v biblickém textu použil požehnaně. A to doslova.

Vánoce jsou sentimentálním, emocemi nabitým obdobím, i dramatem zároveň. Ono vlastně od jednoho k druhému zas až tak daleko není. Ale nejsou jenom tím. Vánoce hrají spoustou dalších

odstínů, které odhalují pohledy pozorovatelů a účastníků zároveň. Těch, kteří jsou obdarováni svobodou, myšlením, schopností milovat. Poznáváte se?

Nenechme si vzít barevnost Vánoc, ale ani si vnutit postmoderní mišmaš, který postrádá smysl, je neplodný. Podstata každého, třebaš vymyšleného příběhu spočívá právě v tom, že nese myšlenku, která je pravdivá. Ježíš není pohádková postava. On je pravda sama, cesta a život. Nejenom proto, že to o sobě říká, ale především proto, že to žije. Až do dna.

o. Jan

BETLÉMSKÝ VLK

(příběh z knihy „Živá voda pro duši“, Bruno Ferrero, Portál: Praha, 2001)

Kdysi dávno žil nedaleko Betléma vlk. Pastýři z něj měli velký strach a bděli celou noc, aby před ním uchránili svá stáda. Drželi stráž, takže se vlk z výpravy pokaždé vracel s hladem, prázdným břichem a pořádným vztekem.

Jedné zvláštní noci najednou zazářilo světlo a všude kolem byla slyšet hudba. To zpívali andělé. Právě se narodilo dítě. Maličký růžový pytlíček, takové mrně.

Vlk se nestačil divit, jak je možné, že se všichni ti obhroubí pastýři rozeběhli na to dítě podívat.

„Takové pozdvižení pro jedno lidské mládě,“ říkal si. Ale byl zvědavý, a protože měl hlad a myslel si, že by se cestou mohlo nějaké to sousto poštětit, tiše pastýře zpovzdálí sledoval. Když viděl, že vešli do chléva, zastavil se a čekal ve tmě.

Pastýři nesli dary. Pozdravili muže a ženu a uctivě se poklonili právě narozenému dítěti. Pak zase odešli. Když muž se ženou osaměli, usnuli únavou.

Vlk opatrně vklouzl do chléva. Nikdo si ho nevšiml. Jen to dítě. Otevřelo oči dokořán a prohlíželo si dlouhý čenich, který se k němu přibližoval. V pootevřené tlamě byly vidět ostré zuby a jazyk rudý jako krev. Štěrbinky očí hrozivě svítily. Ale nezdálo se, že by se ho dítě bálo.

„Toho bych spolkl celého najednou,“ pomyslel si vlk. Jeho horký dech zavál až na dítě. Vlk napjal svaly a připravoval se k útoku. V tom okamžiku mu dítě maličkou ručkou něžně přejelo po čenichu. Poprvé v životě jeho drsnou a rozčuchanou srst někdo pohládl. A hlasem, jaký vlk ještě nikdy neslyšel, mu dítě řeklo: „Mám tě rád, vlku.“

Tehdy se v temném betlémském chlévě událo cosi neuvěřitelného. Vlčí kožich spadl na zem jako odložený plášť. Místo vlka tam stál člověk. Skutečný člověk z masa a kostí. Padl na kolena, políbil dítěti ručky a chvíli se tiše modlil.

Potom muž, který býval vlkem, vyšel se vztyčenou hlavou z chléva a hlásal celému světu: „Narodilo se božské dítě, které vám může darovat skutečnou svobodu. Mesiáš je tu! Mesiáš vás promění!“

Božím plánem bylo proměnit tvory obyčejnou láskou...

VÁNOČNÍ ZPOVÍDÁNÍ

Neděle 21.12.	7:30 – 11:00
Pondělí 22.12.	16:00 – 19:00
Úterý 23.12.	16:00 – 19:00

Program bohoslužeb a duchovní hudby ve vánoční době

Středa 24. 12. 2008

Štědrý den

v 15:00 pro děti

ve 24:00 - Jaroslav Otčenášek(1901-1967)
Česká vánoční mše op.16

Josef Jiří Werner (1695-1766) Pastorela ke cti
narození našeho Pána

Ignác Handl (1889-1954) Na nebi hvězda zářivá
J.K. 222, 201, sóla, sbor, orchestr, varhany

Čtvrtek 25.12. 2008

Slavnost Narození Páně, Boží hod vánoční

v 8:00, 9:45, 18:00

v 9:45 - Václav Mýtný Česká vánoční mše

J.K. 226, 201, 932

sóla, sbor, orchestr, varhany

Pátek 26. 12. 2008

Svatého Štěpána prvomučedníka

v 8:00, 9:45, 18:00

v 9:45 - Adolf Straka (1883-1960) Česká
vánoční mše op.11

J.K. 222, 201

sóla, sbor, komorní orchestr, varhany

Neděle 28. 12. 2008

Slavnost Svaté Rodiny

v 8:00, 9:45, 18:00

v 19:00 Koncert vánoční duchovní hudby
Jan Jakub Ryba (1765-1815) Česká vánoční
mše „ Hej mistře“ a pastorely českých
skladatelů

Středa 31.12. 2008

Památka svatého Silvestra I., papeže

ve 23:00 – děkonná mše sv. za přijaté milosti,
s přehledem života farnosti

Čtvrtek 1. 1. 2008

Slavnost Matky Boží Panny Marie

v 8:00, 9:45, 18:00

v 9:45 – Jeremiah Clarke Chvalte radostně
krále

Eduard Marhula Česká mše vánoční koledová
op. 13

Josef Nešvera Zdravas Maria Es-dur

Leopold Koželuh O, salutatis hostia

J.K. č. 222; 201, sóla, sbor, orchestr,
varhany

CO NÁS ČEKÁ V DOBĚ VÁNOČNÍ?

- 3. 1. sobota- Zahájení **Tříkrálové sbírky 2009**, případní zájemci se mohou hlásit v sákrstii nebo u paní Julínkové nebo Blanky Prokopové.
- 6. 1. úterý - **Slavnost Zjevení Páně** - svátek svatých **Tří králů**
- 11.1. neděle - **Svátek Křtu Páně** - konec vánoční doby, v 15:00 začne v našem kostele **Besídka dětí u jesliček**.
- 23.1. pátek - **Farní ples** - všechny Vás srdečně zveme na v pořadí již 4. zábrdovický farní ples. Těšit se můžete na stejně příjemnou instrumentální kapelu jako minulý rok a spoustu dobré zábavy.
- 31.1. sobota - **Brigáda** - úklid betléma a stromků

CO NÁS ČEKÁ V TOMTO ROCE?

Nejsme černobílí. Jsme barevní.

Neboli název poměrně rozsáhlé akce, kterou farnost pořádá během celého příštího roku.

Projekt vychází z 800. výročí vzniku Zábřovic, jedné z významných brněnských lokalit, a taky jedné z nejstarších na území dnešního Brna. Chce otevřít tuto mnohdy opomíjenou oblast, představit její barevné dějiny a zejména dynamickou současnost, resp. budoucnost. Stojíme na křižovatce, což se ovšem k Zábřovicím, vzhledem k historickému vývoji, velmi hodí.

Zábřovice svou historií odvíjejí od začátku 13. století, kdy zde moravský šlechtic Lev z Klobouk zakládá premonstrátský klášter. Symbolickým datem je pak právě rok 1209, kdy sem přicházejí premonstráti ze Strahova a nedlouho poté je požehnan provizorní klášterní kostel za účasti krále Přemysla Otakara I. Na výstavbě se podílejí poddaní Lva z Klobouk a odtud pravděpodobně pochází název lokality. Optikou Brňanů totiž přicházejí zpoza brdu, tedy cosi jako přespolní. Klášter zažívá mnohá období rozvoje i úpadku, na čemž se podílejí všechny významné válečné konflikty země, zejména husitské války a válka třicetiletá. Ze zábřdovického kláštera je založen premonstrátský klášter v Nové Říši a poutní místo ve Křtinách. Už od středověku se Zábřovice fakticky propojují s Brnem díky ose starobylého brněnského předměstí Cejl. Roku 1784 císař Josef II. ruší zábřdovický klášter a v jeho prostorách současně zřizuje vojenský lazaret, který je zde v podobě Vojenské nemocnice dodnes. Klášterní kostel se stává centrem nově zřízené farnosti a okolní rozsáhlé zahrady se během 19. století mění v tovární čtvrť, motor brněnské průmyslové revoluce. Přítomnost továren je příčinou mohutného rozvoje českých Židenic, rezidenční zóny nových dělníků a jejich rodin. (Židenice a Husovice se vyčleňují ze zábřdovické farnosti až během první poloviny 20. století.) Dalším bodem zvratu se stává vysídlení německého obyvatelstva roku 1945, kdy se z výstavné čtvrti sahající až k centru města stávají jakési vnitrozemské „Sudety“ a původní německé obyvatelstvo nahrazuje romské. Pro mnohé Brňany se prostor stává zakázaným městem, Bronxem, jiní v něm nacházejí exotiku, která zde bezpochyby je. Stačí se v letním večeru projít od Janáčkova divadla, přes Bratislavskou a Cejl ke Svitavě. Koliště působí jako brána světů, za níž se otevírá jinde nevídaná jižanská atmosféra. Je-li Brno barevné, jak mnozí říkají, pak tady má ona barevnost svůj významný zdroj. Nové urbanistické a demografické změny jsme svědky v současnosti, kdy zkrachovaly všechny místní továrny, včetně největší Zbrojovky a hledá se nové využití pro tuto oblast. Čtvrť rovněž objevují mnozí mladí intelektuálové a umělci a stěhují se sem. Díky češtině, romštině, angličtině, němčině... se oblast stává skutečně multikulti. Proto ta křižovatka. Symbolickou stavbou představující kontinuitu Zábřovic je bezpochyby bývalý klášterní kostel, nyní centrum farnosti, která jako jediná významnější instituce ještě název Zábřovice drží (kostel mimochodem patří k mimořádně cenným barokním památkám na území města). Proto jsme to právě my, kdo se ujímá organizace projektu, ale oslovujeme všechny instituce, které se od Zábřovic odvozují – premonstráty v Nové Říši, Vojenskou nemocnici, městské části Židenice a Brno-sever, římskokatolické farnosti Husovice a Židenice, sbory Českobratrské církve evangelické Židenice a Husovice, obec Církve československé husitské Židenice, poutní místo Křtiny.

Nejsme černobílí. Jsme barevní. je celoroční projekt začínající 1. 1. 2009 a končící 31. 12. 2009. V jeho průběhu se uskuteční množství farních akcí otevřených veřejnosti a kulturních aktivit pořádaných farnostmi. Chceme se zapojit i do širších akcí, jako je např. plánovaná Noc kostelů, pořádaná brněnským biskupstvím v souvislosti s Muzejní nocí. V našem případě nepůjde jen o otevření kostela, ale mimo jiné i souvislou projekci filmu *Oko bez světla se nepotěší* na štít kostela i

v jeho interiéru. Projekt se otevírá komukoliv, kdo by chtěl přispět a může se tak stát prostorem jakéhosi meziinstitucionálního, mezietnického, mezináboženského... dialogu.

Naší metodou „otevírání“ Zábřdovic budou veřejná setkání, akce postavené na osobních mezilidských vztazích pořádané farností, jakési pozvání do domácí farní zahrady, skoro by se chtělo říct zázraku v záplavě všudypřítomné industrie. Takových akcí bude ovšem během roku jen několik. V mnohem větší míře chceme realizovat akce kulturní, v širokém pojetí tohoto slova. Kulturní akce budou jak tradiční, očekávané od místa, jako je např. starobylý kostel (koncerty klasické hudby, zejména varhanní, scénická čtení, divadelní představení, přednášky), tak ty, které propojováním zdánlivě nesouvislých forem mohou inspirovat k přemýšlení, mohou pomoci bourat zažitá a mnohdy zlé stereotypy. Chceme tedy podpořit a spolupodílíme se na realizaci těchto neobvyklých aktivit (ve spolupráci s Národním divadlem v Brně, Centrem experimentálního divadla, ateliérem nových médií Akademie výtvarných umění v Praze a řadou jednotlivých divadelních, výtvarných a hudebních umělců). Jednou z velmi neotřelých aktivit bude multimediální instalace zmíněného ateliéru AVU v prostorách zábrdovického kostela (včetně exteriérů). V současné době se začínají studenti pod vedením Federica Díaze a Davida Kořínka seznamovat s tématem a místem instalace a začínají na ní pracovat. Realizována pak bude v polovině roku 2009, jako dovršení dvousemestrálního studia. Jak je patrné, celý projekt se neomezuje pouze na umění jako věc, resp. estetický zážitek, ale vnímá ho jako proces, událost se značnými přesahy, v tomto případě i do vnitřního světa samotných studentů, výtvarníků, kteří budou na tématu půl roku pracovat. Nejde o jedinou takovou akci, plánujeme toho samozřejmě víc, ale vzhledem k subtilnosti umělecké tvorby se dá v této chvíli jen těžko říct, co a zejména v jaké podobě bude skutečně realizováno. Ve vlastní režii chystáme ještě dramaturgii podivuhodného příběhu husovicko-zábřdovické postavy Marie Restituty a inscenaci moderního výrazového tance v prostorách kostela. Součástí nabourávání stereotypů má být rovněž představení současného multikulturního charakteru Zábřdovic, a to ani ne tak nějakou speciální „romskou“ akci, jakousi zoologickou zahradou, ale přirozenou účastí mnoha v lokalitě bydlících etnik na akcích projektu.

Viditelným znamením projektu bude připravovaná nová vizualizace farnosti v duchu současného designu, dílo designérky Radky Sedlákové. Zahrnuje nejen novou úpravu webových stránek farnosti (www.zabrdovice.cz resp. www.zabrdovice.cz/new), farního časopisu apod., ale i velkoformátový billtext na zdi boční kaple kostela směrem k tramvajím, resp. na věžích kostela, jehož prozatím šedivá fasáda jakoby symbolizuje nepřístupnost budovy i čtvrti samotné. Ve spolupráci s městskou částí Židenice (neboť jde o jejich pozemek) bychom rádi oživilí prostor před kostelem instalací designových maleb na chodník i náměstíčko, v podobě například skákacích panáků pro děti, v jednotné barevné úpravě vycházející z nové vizualizace farnosti. Chceme rovněž vytisknout propagační materiály, dále např. trička a dozajista pohlednice, kterých je prozatím zoufalý nedostatek. Pro mediální partnerství oslovujeme brněnská studia České televize a Českého rozhlasu, Radio Proglas, Metropolis a Brněnský deník. Uvažujeme o spolupráci s katedrou mediálních studií a žurnalistiky Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně.

Pro financování poměrně nákladného projektu usilujeme o získání grantů od města Brna a Ministerstva kultury a hledáme soukromé sponzory. Naší podstatnou výhodou je množství dobrovolníků a rovněž osobní kontakty s mnohými zmíněnými umělci.

Pokud vás nápad zaujal a chtěli byste se jakýmkoliv způsobem zapojit, ozvěte se prosím na níže uvedený kontakt (nebo osobně). Budeme moc rádi. Díky za každou odpověď a každý nápad.

farní rada a kaplan Jan, koordinátor projektu

e-mail: jan.hanak@gmail.com

CO SE DĚLO V ADVENTU

... a bude v onen den světlo velké ...

Každou neděli a také každé úterý v letošní adventní době začínala mše svatá neobvyklým průvodem – spolu s knězem a ministranty přicházelo někdy i více než 30 malých světloňů s rozsvícenými lampičkami v rukou. Byly to děti naší farnosti. Jejich rozsvícené lampy měly symbolizovat rozsvícené srdce. Srdce které bdí, které čeká s láskou, srdce víc a víc připravené na příchod Spasitele, srdce, které jako lampička svítí na cestu i druhým lidem. A děti už od začátku adventní doby moc dobře věděly, jak svá srdíčka rozsvítí – modlitbou, sebezáporem a dobrými skutky. A taky se o to poctivě snažily. Úkoly adventního snažení nebyly jen tak jednoduché – posuďte sami. Na žlutém lístečku – plamínku pomyslné svíčky – děti každou neděli našly napsáno třeba toto:

- „Zkus se tento týden alespoň někdy vzdát nějakého mlsání. Můžeš se také o sladkost rozdělit s kamarádem nebo sourozencem.
- Zkus se v tomto týdnu aspoň jeden den nedívat na televizi nebo si nehrát s počítačem. V ušetřeném čase si třeba pohraj se sourozenci, nebo namaluj obrázek.
- Každý den v tomto týdnu se pomodli za naši farnost, abychom spolu žili v lásce jako jedna rodina.
- Každý den v tomto týdnu se pomodli za lidi, kteří jsou smutní a trápí se, popros za uzdravení nemocných.
- Tento týden zkus být pracovitější – běž pomoci hned, když tě o to někdo poprosí, nevymlouvej se, nelenoš.
- Tento týden zkus být pozornější – všímej si lidí okolo sebe, zajímej se o ně, ptej se jich, jestli něco nepotřebují – kamarádi ve škole, ve školce, sourozenci, rodiče.“

A tak se nástěnka v kostele během adventu postupně víc a víc zaplňovala „žlutými plamínky“ – znamením dětské snahy a adventního úsilí.

Dobré skutky a modlitby dětí udělaly radost Pánu Bohu i lidem, byly světýlkem na cestě našeho společného putování – do Betléma.

Velký dík patří Lucii a Dominikovi G., Martině a Michalovi Š. za dobrý nápad a urychlenou velkovýrobu adventních lampiček – aby měly děti něco „do začátku“ na 1. neděli adventní - a taky šikovným maminkám a tátům, kteří lampičky vyráběli doma se svými dětmi a kteří děti také podporovali a pomáhali jim v jejich adventním snažení.

Celý advent jsme přinášeli do kostela světlo – jako symbol našeho čekání, naší touhy po tom pravém Světle, které svítí v temnotě a temnota ho nepohltí (Jan 1,5). Neztraťme svoji adventní touhu po tomto Světle, protože – jak píše Origenes – „Co ti prospívá, jestli Kristus kdysi přišel na svět, jestliže nepřišel i do tvé duše? Modleme se, aby se jeho příchod k nám uskutečňoval denně a abychom mohli říci: Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

P.O.

Malý Princ a doba ledová

Pátek. 19:00. Pokyny Malého Prince jsou jasné. Potkat spolucestovatele na planetu Bedřichov v souhvězdí Vyškov. Čas se naplňuje, posádka začíná být kompletní. Konečně se vydáváme na cestu. Vítr, sníh, závěje. Ručička kompasu přimrzla a nám nezbývá než se orientovat podle Měsíce a hvězd. Po dlouhém a nebezpečném putování se před námi vynořuje planeta Bedřichov. Marně se rozhlížím. Malý Princ nikde.

Kolem nás se sunou stíny plíživých se dravců. Táhle proběhla polární liška a ostatní zahlédli i šavlozubého tygra. Už necítím ani prsty, jak jsem omrzlý. Není to sen, opravdu jsme se dostali do doby ledové.

Dokud se počasí neumoudří, nemůžeme se vrátit. Musíme zde přežít. Roztržka o nejakutnějších potřebách nás rozdělila na tři kmeny.

První začal stavět iglú, druhý shánět oheň a my se vydali prozkoumat blízkou jeskyni, zda v ní budeme moci přespát. Jídla máme zásobu a můžeme tedy noc přežít v klidu, pouze za střídání na noční hlídce.

Ranní probuzení s prázdným žaludkem už tak příjemné není. Musíme najít nějaké jídlo, ale stejný problém řeší i ostatní kmeny a místní ... Nezbývá nám nic jiného než být nejrychlejší a získat kořist pro sebe.

Stopujeme divokou zvěř. Ve sněhu to jde celkem dobře, ale po delší době již zaváté stopy nelze rozeznat. Se štěstím se nám podařilo něco ulovit a tím zahnat dnešní potřebu. Z jeskyně sledujeme i ostatní kmeny, že hladem netrpí.

Dlouhý zimní večer si krátíme malbou po stěnách našeho domova. Nejenže si ho zpříjemníme, ale zanecháme vzpomínku na slavné lovce i generacím příštím.

Začátek nového dne rozproudí novina - nedaleko byl spatřen mamut. Členové všech kmenů se spojují a s pokřikem se vydávají po oběích stopách. K překvapení všech nalézáme skrýš Yettiho a v ní spoustu zásob. Nebojácně odnášíme kořist a doufáme, že pro tentokrát to bude stačit.

Po společném úspěchu, přichází opět soupeření a pokládáme základ Olympijským hrám, které rozhodují o nejsilnějším, nejrychlejším a nejbratrnějším pračlověku.

Brzy ráno na nás vysvitne sluníčko, kompas vypadá použitelně a my se rychle vracíme do tepla svých domovů.

Dne 14. 12. proběhla ve zcela zaplněném farním sále besídka s názvem „Dobry den, dneska zlobit nebudem“.

V pestrém programu předvedly děti, které se zúčastňují aktivit nízkoprahové klubovny Dětského domu Zábřovice, pěknou řádku toho, co se zde naučily.

Jako první se představil klub dětí ASABEN, ve kterém se každé dopoledne scházejí romské děti ve věku od 3 do 6 let. Popravdě řečeno – děti se nescházejí samy, vychovatelky si pro ně ráno chodí do jejich domovů a v poledne je zase vodí zpátky

maminkám. Děti z téhle farní „školky“ nám zazpívaly a zatancovaly snad každou písničku, kterou umí. Je pěkné sledovat jejich ohromný, téměř každodenní pokrok (mnohé z dětí sám znám). Když přišly poprvé do školky (před 0,5 - 1 rokem), většinou ani neuměly pořádně česky a byly jen těžko motivovatelné k nějaké dlouhodobější společné činnosti. A teď – zpívají, tancují s ostatními - radost pohledět.

Další na pořadu byl kroužek čtení – každý týden se v něm scházejí romští školáci a učí se zde zdolávat nemalá úskalí psané formy českého jazyka, který není jejich mateřtinou. V minidivadelní hře nám předvedli své umění, a i když sem-tam při čtení škobrtali (kdo by přišel na to, že pod zvukomalebným slovem „spáčil“ se skrývá - mnohem méně zvukomalebné - slovo spáč?), podali dobrý výkon. A to i přesto, že představitel jedné z rolí ze sálu těsně před vystoupením utekl, neboť se zalekl velkého množství zde přítomných diváků. Na pódiu pak za něj zaskakovala jeho sestra, která ale pro změnu zapoměla přijít na dopolední zkoušku. Nízkoprahová klubovna totiž mimo jiné také znamená – nikdy nevíš, kdo zrovna přijde.....

„Nulťáci“ - děti připravující se na vstup do školy – zazpívali písničky „Je velký náš Bůh“ a „Toto je den, který nám dal Pán“ za doprovodu kytary, a to dokonce dvojjazyčně (česky a romsky).

Velice pěkná byla také ukázka kroužku s poněkud zvláštním názvem „Moudra“, ve kterém si malí školáci povídají o Bohu. Ti předvedli scénu z evangelia, ve které byl chromý spuštěn před Ježíše stropem. Již od začátku zkoušela většina přítomných diváků uhodnout, o jakou událost z evangelia se zde jedná, a našli se i tací, kteří odhadovali i přesné biblické „souřadnice“.

V půlce programu nastala přestávka, ve které se diváci i účinkující vrhli na připravené dobroty, především (před)vánoční cukroví. Mezi pohoštěním, ležícím na stolech, se nacházely i perníčky upečené v kroužku vaření – o jejich kvalitách nejlépe svědčí skutečnost, že po skončení akce už žádné nezbyly.

Velkého potlesku se po přestávce dostalo dětem z kroužku zvaného „Přípravka“ – jsou to loňští frekventanti klubu ASABEN. Podle veršovaného „návodu“ nejprve kreslily křídou na tabulích sluníčka a sněhuláky a potom přednášely jednu básničku za druhou, jako když bičem mrská.

Školáci účastníci se každodenního programu doučování nás na závěr potěšili dokonce loutkovým divadlem. Pod vedením praktikantky Jitky sehráli světoznámou pohádku „O Červené Karkulce“.

Program besídky prokládala vystoupení hosta – taneční skupiny tradičních romských tanců MERCI. Zvláště chlapecká část souboru na sebe upoutala pozornost během strhujícího finále.

V sále, pěkně vyzdobeném dětskými kresbami, jinými výtvy a také výrobky z kroužku „Praktika“, jsme společně prožili krásné odpoledne, které dýchalo svěží atmosférou a přímo hmatatelnou snahou dětí. Bylo nám tam všem spolu příjemně – přesně podle písničky, kterou děti zazpívaly na závěr programu: „Mám tě rád a ty zas mě, žijeme v šťastné rodině...!“

Patří za to velký dík organizátorům a všem těm, kteří s dětmi jejich vystoupení nacvičili.

Jakub Oujezdský

Liturgická hudba po Druhém vatikánském koncilu

12.12.2008 od 15:00 proběhla v našem chrámu přednáška s hudebními ukázkami v rámci cyklu pro Univerzitu třetího věku. O důležitosti liturgické hudby, aktivní účasti věřících i o možnosti usebraného naslouchání mluvil ředitel kúru Zdeněk Hatina. Vše bylo motivováno heslem: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí“.

Liturgická hudba je označení pro sakrální hudbu, která je používána při liturgických úkonech. Již v minulém století stanovil papež Pius X. pro liturgickou hudbu tři požadavky: musí to být hudba **svatá, umělecká a všeobecná**. Po II. Vatikánském koncilu byla liturgické hudbě věnována v konstituci celá kapitola. Bylo připomenuto, že liturgická hudba „bude tím posvátnější, čím těsněji bude spjata s liturgickým děním“ (čl. 112) a že liturgický úkon „nabývá zvlášť vznešeného rázu, když se bohoslužba koná slavnostně se zpěvem, je přítomna asistence a lid má aktivní účast“.

Výzvou liturgické hudby po druhém vatikánském koncilu je tedy, aby byli věřící aktivní. Každý se má zapojit do liturgického zpěvu – a to v míře odpovídající jeho roli při slavení liturgie i darům hlasu a sluchu, kterými byl od Boha vybaven. Lid je nezastupitelným spolutvůrcem liturgie!

ZE ŽIVOTA NAŠÍ FARNOSTI

Mládež, jídlo, smích a Bůh jako věčné pojitko

Jak je známo, člověk je odpradáвна tvor společenský a potřebuje se sdružovat a komunikovat. Už desítky let vznikají různá společenství lidí, kteří si spolu rozumí, mají společné zájmy a chuť prožívat společné chvíle.

Naše farnost v tomto není jiná. Existují zde různá společenství a jedním z nich jsme právě my: Společenství mládeže alias „Čtvrteční spolčo“. A jak takové spolčo probíhá? Začátek je teoreticky stanoven na 19:00. Zhruba v tu chvíli ve farní jídelně propukne chaos.

Stoly se plní nejrůznějšími pochoutkami – ovoce, sušenky, brambůrky, buchty... Jakmile je vše nachystáno a každý má svůj hrnek s barevným nebo černým čajem, mohou začít hody. Diskutujeme a smějeme se a jídlo pomalu ale jistě mizí. Po půl hodině nás pan farář utne a začíná přednáška. V té době už ale většinou není na stole skoro nic k jídlu.

Přednáška, která bývá vždy poučná a hodna zamyšlení, je ukončena krátkou modlitbou ve zdejší kapli. Modlíme se a zároveň i nasloucháme harmonii našich přeplněných pískajících žaludků.

Ale aby toho všeho nebylo málo, tak k tomu přidám ještě činnost, kterou je celé společenství zakončeno – hraní a zpívání. Kytara, klavír, flétna a spousta nedočkavých hlasivek jsou naše zbraně. Někteří svým hlasem vedou a jiní se zase chopili role tzv. „desátých hlasů“. Jak říká jeden můj známý: „Já rozdělju lidi na dvě skupiny. Na ty, co umějí zpívat a na ty, co zpívají rádi.“ Možná se časem odhodláme a předvedeme své umění i při mši svaté. Šťěstí je, že lidé nechodí do kostela kvůli zpěvu, ale kvůli Pánu Bohu. To jediné nám zaručuje, že nevezmou nohy na ramena a neutečou.

Už jsem vyjmenovala celý průběh spolča, naše plány do budoucna, ale nezmínila jsem nic z minulosti. Každé společenství potřebuje pořádnou stmelovací akci. Tou naší byla víkendovka na jedné sněhem zaváté faře. Myslím, že všichni zúčastnění budou do smrti vzpomínat na sobotní oběd a večeři. K obědu byly špagety s rádoby párkovou omáčkou. Každý měl na talíři studenou hromádku slepených špaget a asi pět kousíčků nakrájených párků. Kuchařinky se na sebe jen usmívaly, pozorovaly, jak se ostatní ksichtí, a snažily se být neviditelné.

Poté přišla na řadu večeře. Dát vařit všech 30 párků - na to, že nás tam bylo jen 8 - byl docela odvážný kousek. Ovšem ještě odvážnější bylo nechat je vařit a vzpomenout si na ně až za hodinu. Když jsme je donesli na stůl, tak se všichni báli oddělat pokličku. První odvážlivec byl Vojta a po něm následoval pan farář. Ten jen zrudl od smíchu. Myslím, že mezi všemi těmi párky byly jen dva, které nebyly prasklé a pokroucené. Během samotné večeře následovala další salva smíchu. Pan farář to jen okomentoval slovy: „K obědu byly studený špagety a k večeři TOHLE...!!!“ Všichni jsme téměř brečeli smíchy. Do teď na to rádi vzpomínáme... Ale do příště si raději nastudujeme kuchařky.

Máme spoustu společných zážitků (například jak Jakub leknutím odskočil od stolu a všichni se málem leknutím polili čajem) a doufám, že jich ještě hodně dlouho bude přibývat. Jsme spolu rádi, rozumíme si a to je podle mě základ dobrého společenství. Kéž to tak vydrží i nadále.

B.G.

ZÁBAVNÝ KOUTEK

Děti píší Bohu

*Milý Bože,
Měl bys k nám do Třeboně
přijít na návštěvu. Máme
tu velký rybníky a v nich
dobrý ryby z tohoto světa.
Určitě by si z nich měl
radost, protože ryby ti
přece původně patřily.
Tvůj Kamil
(12 let)*

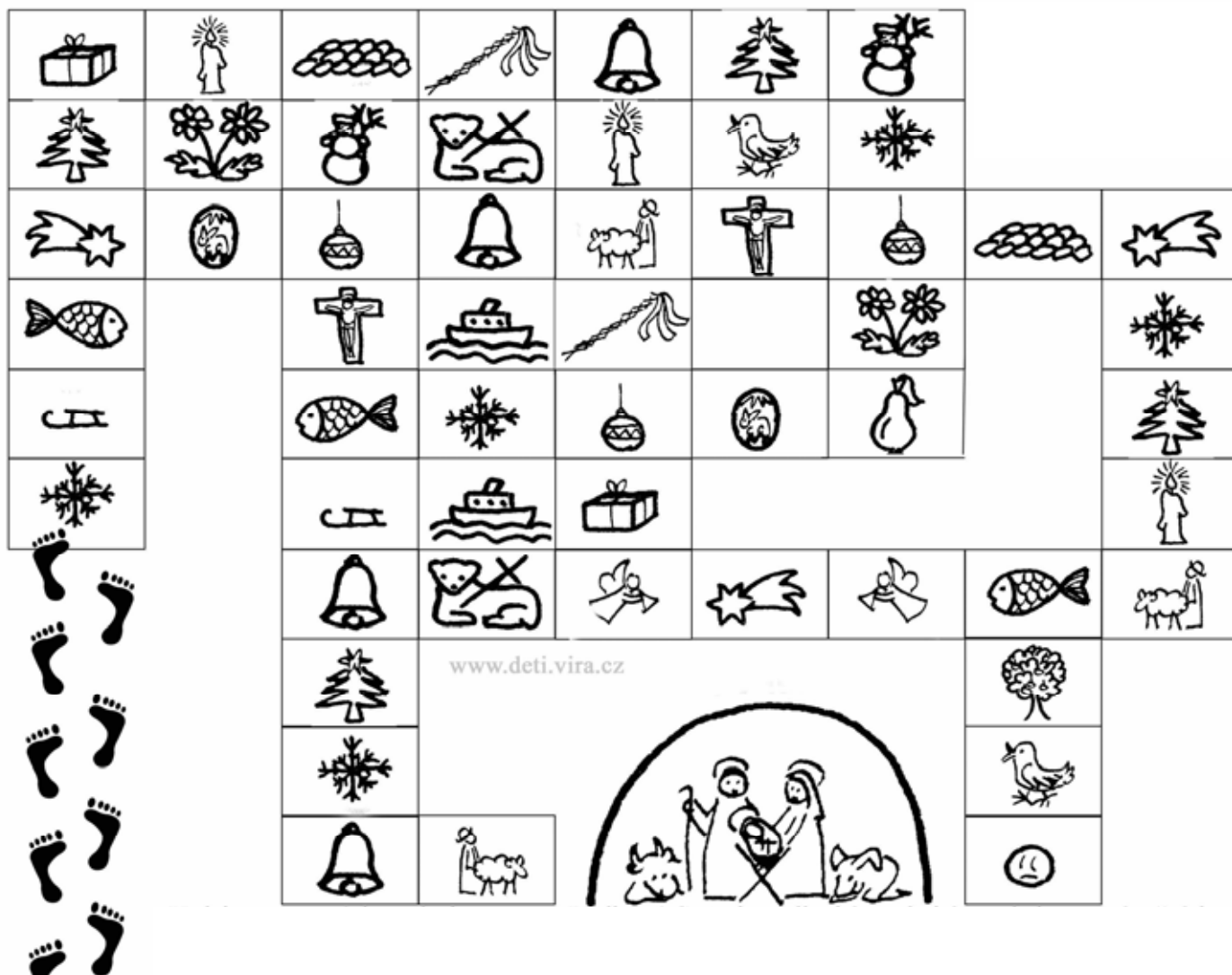
*Milý Pane Bože
Myslím, že by na tom lidé byli o
moc líp kdyby se víc modlili a na
modlitbu pořád nezapomínali.
Chtěla bych aby se staří lidé a
děti víc modlili spolu. Potom
bysme víc cítili, že patříme do
stejně generace. Jsme přece
všichni tvoje děti.
Pane Bože, nauč nás modlit se
společně.
Veronika (11 let)*

*Milý Bože,
Moc ti děkuju za to skvělý kolo,
co jsem dostal minulý Vánoce.
Jsem s ním moc spokojený až na
toho 13. května ve 4 hodiny
odpoledne, kdy jsem vjel do díry,
který jsem si nevšiml.
Mám se dobře
Štěpán (10 let)*

Z knihy Milý Pane Bože, přijď v sobotu na snídani, David Heller

CESTA DO BETLÉMA

Vydej se po stopách mudrců za svatou Rodinou! Cesta je to dlouhá a spletitá – vede jen po vánočních a zimních obrázcích. Když všechny postupně vybarvíš, Marii, Josefa a Ježíška určitě najdeš.

Král David II.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z DIBLE
TEXT A OBRÁZKY: KS.

FILISTINŠTÍ VYTÁHLI ZNOVU DO BOJE. DAVID BYL JEŠTĚ PŘÍLIŠ MLADÝ NA TO, ABY MOHL BOJOVAT VE VOJSKU KRÁLE SAULA. TOUŽIL VŠAK STÁT SE VOJÁKEM JAKO JEHO TŘI NEJSTARŠÍ BRATŘI...

DONESEŠ BRATRŮM TOTO JÍDLO A ZJISTIŠ JAK SE JIM DÁŘÍ!

CO TADY DĚLÁŠ? HNEV SE VRÁT! TADY NENÍ MÍSTO PRO CHLAPCE!

VYZYVÁM VÁS NA SOUBOJ, MUŽI IZRAELŠTÍ!

KDYŽ MĚ NĚKDO Z VÁS PŘEMŮŽE, BUDEME VAM SLOUŽIT JAKO OTROCI.

KDO Z VÁS...?

JÁ!

DOVOL MI BOJOVAT S GOLIÁŠEM, KRÁLI

JSI JEŠTĚ CHLAPEC, ALE JDI SI. A BŮH BŮD S TEBOU

CHYTĪM TĚ A NA KUSY TĚ ROZTRHÁM

BUDU S TEBOU BOJOVAT, GOLIÁŠI, A PORAZÍM TĚ! TAK DOKAŽU SVĚTU, ŽE MÁŠ BŮH JE JEDINÝ PRAVÝ BŮH!

VZUM...

ZASAHL OBRA PŘÍMO DO ČELA A OBROVITÝ FILISTINEC SE SVALIL NA ZEMĚ...

...TAK TĚDY MLÁDENEČEK DAVID ZABIL OBRA GOLIÁŠE A V JEDINĚM DNI SE STAL HRDINOU...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ